

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਸਰਿ ਗਈ ਸਭ ਤਾਤਿ ਪਰਾਈ ॥ ਜਬ ਤੇ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮੇਹਿ ਪਾਈ
॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾ ਕੇ ਬੈਰੀ ਨਹੀ ਬਿਗਾਨਾ ਸਗਲ ਸੰਗਿ ਹਮ ਕਉ ਬਨਿ ਆਈ ॥੧ ॥ ਜੇ
ਪ੍ਰਭ ਕੀਨੇ ਸੇ ਭਲ ਮਾਨਿਓ ਏਹ ਸੁਮਤਿ ਸਾਧੂ ਤੇ ਪਾਈ ॥੨ ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭ
ਏਕੈ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਨਾਨਕ ਬਿਗਸਾਈ ॥੩॥੮॥ {ਪੰਨਾ 1299}

ਪਦ ਅਰਥ :- ਬਿਸਰਿ ਗਈ—ਭੁੱਲ ਗਈ ਹੈ। ਸਭ—ਸਾਰੀ। ਤਾਤਿ—ਈਰਖਾ, ਸਾੜਾ। ਤਾਤਿ
ਪਰਾਈ—ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਸੁਖ ਵੇਖ ਕੇ ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਸੜਨ ਦੀ ਆਦਤ। ਤੇ—ਤੋਂ। ਜਬ ਤੇ—ਜਦੋਂ ਤੋਂ।
ਮੇਹਿ—ਮੈਂ। 1। ਰਹਾਉ।

ਕੇ—ਕੋਈ (ਮਨੁੱਖ)। ਸਗਲ ਸੰਗਿ—ਸਭਨਾਂ ਨਾਲ। ਹਮ ਕਉ ਬਨਿ ਆਈ—ਮੇਰਾ ਪਿਆਰ ਬਣਿਆ
ਹੋਇਆ ਹੈ। 1।

ਭਲ—ਭਲਾ, ਚੰਗਾ। ਸੁਮਤਿ—ਚੰਗੀ ਅਕਲ। ਸਾਧੂ ਤੇ—ਗੁਰੂ ਪਾਸੋਂ। 2।

ਰਵਿ ਰਹਿਆ—ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਪੇਖਿ—ਵੇਖ ਕੇ। ਬਿਗਸਾਈ—ਬਿਗਸਾਈਂ; ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। 3।

ਅਰਥ:- ਹੇ ਭਾਈ! ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, (ਤਦੋਂ ਤੋਂ) ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਸੁਖ ਵੇਖ
ਕੇ ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਸੜਨ ਦੀ ਸਾਰੀ ਆਦਤ ਭੁੱਲ ਗਈ ਹੈ। 1। ਰਹਾਉ।

ਹੇ ਭਾਈ! (ਹੁਣ) ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਵੈਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਸਦਾ, ਕੋਈ ਓਪਰਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਸਦਾ; ਸਭਨਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰਾ
ਪਿਆਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। 1।

ਹੇ ਭਾਈ! (ਹੁਣ) ਜੇ ਕੁਝ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ (ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਲਈ) ਭਲਾ ਹੀ ਮੰਨਦਾ
ਹਾਂ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਅਕਲ ਮੈਂ (ਆਪਣੇ) ਗੁਰੂ ਪਾਸੋਂ ਸਿੱਖੀ ਹੈ। 2।

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਆਖ—ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਇਉਂ ਦਿੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ) ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ
ਹੀ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ (ਤਾਹੀਏਂ ਸਭ ਨੂੰ) ਵੇਖ ਵੇਖ ਕੇ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। 3। 8।